

Јасмина Нешкових

ИЗГНАНСТВО

ИКОНА

Остаћеш тако да седиш
Вековима
За каменим столом
У трпезарији манастира
који је твоја рука озидала
Непомичан
пред недопијеном чашом вина

Чему журба
Тамо
где време не откуцава
И не чује се бруј земаљских звона

А овде
где се сумрак згушњава
као мирис тамјана
или дима
из твоје јефтине цигарете
Пред твојим лицем
које није стигло да остари
једно бивше дете
пали кандило

у претпразничко вече
И пуцкета тишина
Ропац живих ствари

ИЗ СПОМЕНАРА

Моја прва сећања
Прва радовања
Сада су покисли старци
Што се греју у јесењој башти
На ватри свелог лишћа и натрулог грања.

Оседеле
Сакате лутке
С напуклим осмехом на лицу од порцелана.

Флекаве салвете
Зарђале ајфелове куле
Поштанске маркице бивших земаља
Разгледнице с летовања
Што чекају годинама
Брзи одговор.

Стране света
Нити паучине
Линије са длана
Смршене у слепи чвор.

ИЗА ПАРАВАНА

Тамо где те нема
Сад цвета смиље и босиље
Иза белих паравана

И само у сну понекад
Од твог се смеха ломе
Празне кристалне чаше

А с ове стране
Пуцају зоре
Као бројанице
И неки топли бол
Ветар из сахара
Топи снегове лањских дана

Ја теби све ближа
А ти све даља

Иза белих паравана

ЛОЗАНА

Моја баба
чије је старинско име мирисало
на винову лозу
и младо вино из њеног завичаја
била је прави следбеник стоичара
(за које сигурно није ни знала)

никада запевала
камоли заплакала
примала ударце
као миловање

И само је понекад
кришом од деде
пушила у дворишту
испод трешњевих грана

У позним деведесетим
читала Ану Карењину
с два пара наочара

А онда нам је једне вечери
уочи Петровдана
лежећи испод перјаног јоргана

крај наткасне пуне наполитанки
и црквених календара
рекла неупитана готово насмејана
као да одлази с неког славља
БИЛО МИ ЈЕ ЛЕПО С ВАМА

И окренула се на другу страну

ИЗГНАНСТВО

Напустили смо рајске вртове
Лаковерни и гневни
Као Адам што је изгубио
Ребро
И сан

И пртили снег
Под месечевим сребром
Тражећи пут
Изван те варљиве белине

А ево смо сад
Збијени у збегу
Између гуравих сенки
Маски без лица
Овде
Где вечно траје дан
Вечна несаница